

A Chantar m'èr de so q'ieu no volria

Beatritz, Condesa de Dia, ca 1200
Svensk text: Marianne Sandels

A Chantar m'èr de sò q'ieu no volria,
tant me rancur de lui cui sui amia;
car eu l'am mais que nulha ren que sia
vas lui no'm val mérces ni cortesia,
ni ma beltatz, ni mos prètz, ni mos sens,
qu'atressi'm sui enganad'e trahia
cum degr'èsser, s'ieu fos desavinens.

D'aissò'm conòrt, car anc non fi falhensa,
amics, vas vor per nulha captenensa,
anz vos am mais non fetz Segius Valensa,
e platz mi mout que eu d'amar vos vensa;
lo mieus amics, car ètz lo plus valens;
mi faitz orgòlh en ditz et en parvensa,
e si ètz francs vas totas autras gens.

Meravill me cum vostre cors s'orguoilla,
amics, vas me, per q'ai rason qe-m duoilla;
non es ges dreitz c'autr'amors vos mi tuoilla
per nuilla ren qe-us diga ni-us acuoilla;
e membre vos cals fo-l comensamens
de nostr'amor. Ja Dompnidieus non vuoilla
q'en ma colpa sia-l departimens!

Proesa grans q'el vostre cors s'aizina
e lo rics pretz q'avetz m'en atayna,
c'una non sai loindana ni vezina,
si vol amar, vas vos non si'aclina;
mas vos, amics, etz ben tant conoisens
que ben devetz conoisser la plus fina,
e membre vos de nostres covinens.

Valer mi deu mos prètz e mos paratges
e ma beutatz, e plus mos fins coratges,
per qu'eu vos man, lai on es vòstr'estatges
esta chanson que me sia messatges:
e vòlh saber, lo mieus bèls amics gens,
per que vos m'ètz tant fèrs ni tant salvatges,
non sai si s'es orgòlhs o mais talens.

Mas aitan plus vòlh li digas messatges,
qu'en tròp d'orgòlh an gran dan maintas gens.

Jag måste sjunga om det jag inte ville,
så förbittrad är jag på den jag har kär.
Jag älskar honom över allt annat,
men höviska lagar förmår nu ingenting,
ej heller min skönhet och mitt kloka sinne.
För jag är sviken och bedragen
som jag skulle blivit, om jag vore ful.

Jag tröstar mig med att jag aldrig felat
gentemot er, min vän, på något enda sätt.
Nej, jag älskar er mer än Seguis sin Valensa
och gläder mig åt att vinna över er i kärlek.
För ni, min vän, är den starkaste av oss,
ni visar er stolt i ord och handling
och ni är så hjärtlig mot alla andra.

Min vän, jag förundras över hur ni förhärdas
mot mig som nu har skäl att klaga.
Det är inte rätt att en annan kärlek tar er bort
ifrån mig, hon må lova vad som helst.
Och kom ihåg hur vår kärleks början var!
Gode Gud, det får inte någonsin bli så
att jag bär skulden till vårt avsked.

Den storhet som ert hjärta rymmer
och era rika företräden ger mig ingen ro,
för jag vet inte någon, långt borta eller nära,
som inte söker sig till er, om hon vill älska.
Men ni, min vän, som har känsla för dessa
saker
måste väl se vem som är trognast av alla,
och ni kommer väl ihåg vårt avtal?

Min börd, min skönhet, mina goda egenskaper
och mitt öppna hjärta får nu vara till min hjälp.
Och jag skickar er nu därför, dit där ni bor,
denna sång som är mitt budskap.
Och jag vill veta, min gode och vackre vän,
varför ni är så stolt och hård emot mig,
är det högmod eller ovilja, jag vet ej vad.

Men särskilt vill jag, budbärare, att du säger
att många skadas av för mycket stolthet.

Sång om en otrogen älskare

Jag måste sjunga vad jag helst ej ville
ty klagan bär jag mot den man jag älskar-
ni som för mig är allt på denna jorden
fast det för er visst ingenting betyder
att jag är ansedd skön som ingen ann´.
Det är besvikelsen mitt hjärta lyder
i denna sång om en otrogen man.

En enda liten tröst finns i min känsla
den, att jag aldrig gjort er något illa.
Mer än Seguís har älskat sin Valensa,
mer älskar jag ju er, fast tyst och stilla.
Och det behagar mig, min tappre vän,
att segra över er i detta lilla
som är så stort: den trogna kärleken.

Ert hjärtas högmod, hur skall jag det tyda?
Ni kränker mig min vän, o, vilken smälek!
Det är orimligt att ni skulle lyda
en annan känsla än vår stora kärlek!
Besinna dock hur underbar den är
(och hur en gudom gör oss livet härligt)
Och återvänd till mig och håll mig kär!

Ert hjärta som så djärvt i bröstet bankar
oroar mig, ni slåss i fjärran nejder,
och alla sköna kvinnors kärlekstankar
de kretsar jämt kring er och era fejder.
Min vän! Välj trofasthet och undfly svek!
Och var ni än där ner´ i dalen vankar:
Minns vårens blomdoft i vår första lek!

Min härkomst och min höga ställning ger mig
liksom min skönhet rätt till denna mening.
Men trofasthet är dock, hur än allt ter sig,
det som mest tvingar mig. Och ingen aning
har jag om vem som gjort er grym och hård.
Är det Fru Högfärd själv? Ack, ingen spaning
gör jag. Kom tag mitt hjärta i er vård!

Envoi

Av övermod stöp mången käck baron
och miste kungar både vett och tron.

Evert Taube

Comtesse de Die
Älskarinnans klagan

Ej ville jag men måste ändå sjunga
ty svårt jag lider av min kärlek unga.
Ej någonsin fullkomligt kan min tunga
beskriva kärleken, jag ville slunga
i trots mot honom all min kärleks makt!
Men allt är fåfängt, mina tankar tunga,
som om jag vore ful och värd förakt.

Det är en tröst att inte jag, min kära
min ljuva vän, har kommit er för nära.
Jag älskar er långt mer, det kan jag svära,
än Segius Valensa, och en ära
jag sätter i att överträffa er
i kärlek. Ja, ert högmod kan jag bära
fast ni mot andra alltid artigt ler.

Jag häpnar dock, min vän, och vill beklaga
ert hjärtas högmod, svårt är att fördraga
slik smålek. Skall en annan kvinna taga
ert hjärta från mig? Är den slut, vår saga?
Säg, minns ni ej hur ljuv vår kärlek var
då förr en gång? Må ödet ej så laga
att mitt blir felet om ni från mig drar

Den eld som får ert hjärta så att brinna
Oroar mig, ty säg var finns en kvinna
I denna värld, som inte er vill vinna?
Hon dåras av er, blir er älskarinna.
Men ni min vän, så klok i tal och sång
Bör veta var den bästa ni kan finna.
Säg minns ni våra möten förr en gång?

Min börd och ställning skall till hjälp mig vara.
Min skönhet och min trohet skall försvara
att jag med sången vill för er förklara
mitt budskap nu. Ni måste uppenbara
och tala om det som jag inte vet.
Säg varför är ni hård och grym? Så svara!
Är det av högmod eller elakhet?
Mitt budskap må för honom uppenbara
Att högmod sårar mer än mången vet.

Axel och Ulla Österberg